

- 2:o) arfvode och resekostnadsersättning för exekutiva förrättningar föreslås till dessa kommun-exekutorer ett lika belopp som för fjerdingmän är bestämdt, att gäldas af gäldenären eller, om han saknar tillgång, af sökanden.

Om remiss till vederbörligt Utskott får jag värdsamt anhålla.

Stockholm den 25 Januari 1870.

J. Samuelsson,
från Kronobergs län.

N:o 75.

Herr J. Samuelsson: *Med förslag till förändrad lydelse för 2 § i 5 kap. Utsöknings-balken.*

Nu gällande lag, enligt Utsöknings-balken, tillåter, att fordringsegare får hos sina gäldenärer, på grund af laga kraftvunnet utslag eller dom, låta utpanta nära nog allt hvad gäldenären eger. I följd deraf har, synnerligast under den länge och ännu rådande penningebrist samt inskränkta arbetsförtjenster, en mängd mindre bemedlade personer af sina borgenärer blifvit utblottade.

Med anledning deraf hafva gäldenärer med deras familjer fallit fattigvården till last.

Som kommunala utskylder, år efter år, ökas till en oroväckande grad, och, såsom obegränsade, snart nog ruinera flertalet af mindre bemedlade jordbrukare, så är af behovet påkalladt, att den lagstiftande makten sätter en gräns därför, att fordringsegarna icke må kunna i laglig väg alldeles utblotta sina gäldenärer. Såsom skydd deremot vågar jag värdsamt föreslå, att Utsöknings-Balkens femte kapitelns andra paragraf får följande ordalydelse:

Hvad gäldenären minst umbära kan, såsom de lösörepersedlar af lösegendom, hvilka till nödigt lifsuppehälle, gång- och sängkläder, det han sin näring idkar med, och annan efter hvarje

persons stånd och vilkor (noga inskränkt bekvämlighet) oundgängligast fordras, för ett sammanräknadt värde af minst två hundra Riksdaler Riksmünt, bör från utmätning undantagas och till gäldenärens bergning kvarlemnas.

Om remiss till vederbörligt Utskott får jag vördsamt anhålla.

Stockholm den 25 Januari 1870.

J. Samuelsson,
från Kronobergs län.

N:o 76.

Herr A. Johansson från Jönköpings län: Om ändring af 11 kap. 1 och 4 §§ Rättegångs-balken, 26 kap. 1 § samma balk samt upphäfvande af Kongl. Resolutionen den 17 September 1725.

Under det vi medelst lättade kommunikationsanstalter af alla slag ifrigt och med framgång arbeta på utvecklingen af vårt kommersiela lif och ekonomiska välstånd, synes det mig böra tagas i betraktande, att det allmännas välstånd äfven är beroende af andra vilkor, till hvilka jag hänför lagsöknings- och processlagstiftningen i civila mål. Huruvida våra nu gällande processlagar uti denna del äro tidsenliga för att åt handel och näringar gifva det stöd, desamma kunna af lagstiftningen fordra, torde kunna ifrågasättas. Den knappa penningetillgång vi ega har visserligen varit förnämsta orsaken till det hos oss allt för högt uppdrifna kreditsystem, som snart sagdt öfvergått till lättsinne; men enligt min tro har vårt alltför långsamma exekutionsväsende äfven bidragit till kreditens ohejdade anlitande; ty har vinglaren endast kunnat tillnarra sig kredit, har han icke heller försummat att af densamma sig begagna, väl vetande, att åratal kunde åtgå, innan fordringsegaren med lagliga medel vore i stånd att uttaga sin fordran. Följderna af kreditens missbruk och det långsamma rättgångssättet för fordringars utbekommande hafva icke heller uteblifvit. Under det att en oredlig gäldenär i åratal kan uppehålla tiden, innan fordringsegaren på laglig väg hos